

امید است آموخته باشیم

آزادخواهان مشروطه و قیام‌کنندگان علیه حاکمیت مستبد وقت برای در هم شکستن بی‌عدالتی، ستم، تبعیض و تحقیر در یک قرن پیش و رسیدن به آزادی، ناگزیر به رویارویی با اندیشه کور، و خرافه‌گستری قشریون مذهبی و مشروعه‌خواهانی بودند، که همان زمان نیز همانند امروز، با فتاوی‌خاتمانسوز خود مصالح عموم را فدای خواسته‌های ارتجاعی و امیال شخصی می‌کردند و سدی در مقابل آزادی بودند هر چند نهضت

مشروطه خواهی، بر استبداد حاکم و خود خواه زمان، پیروز شد و ایثار و از جان گذشتگی سرداران ملی وطن، استبداد حاکم را به ظاهر در هم شکست اما نتوانست شکوفایی خود را تثبیت کند زیرا شرایط لازم و رشد فرهنگی، جهت قبول دگرگونی و تحول اجتماعی کافی نبود، و مردم عادی در شهرها و روستاها در بند خرافه پرستی گرفتار بودند و تا روشن بینی و رهایی از سنت‌های غلط تقلیدی، فاصله زیادی داشتند کمبود امکانات آموزشی جهت روشنگری و هدایت افکار همگان به دگر اندیشی موجب گردید، تا ره آورد قیام آزاد اندیشان قربانی تقلید کور عامه مردم، از فرصت طلبان و

خود پرستان مذهبی شود، و سیه کاران و طالبین زر و زور بنام دین و خداواز عقب ماندگی فرهنگی و نا آگاهی بخشی بزرگ از مردم عادی کشور، سوء استفاده کنند و قیامی را که ثمره اش آزادی و عدالت اجتماعی بود به انحراف کشند، و امروز هم می‌بینیم همان قشریون مذهبی و گمشدگان در خود پرستی، با بهره گیری از باور مذهبی عده‌ای از مردم ساده دل و نا آگاه، ولایت و قیم بودن خود را بر

آنان تحمیل نموده و سالهاست به تاراج ثروت ملی و تعرض به جان و ناموس همین مردم پرداخته اند، و در این راستا به کشتار بیرحمانه دگراندیشان، آزادیخواهان، نویسندگان، روزنامه نگاران و خیر نگاران مشغولند که تعرض به جان و ناموس خیر نگار مهمان، بانو زهرا کاظمی عکاس خبرنگار کانادایی ایرانی تبار از آن جمله بود، که امروز ما با بزرگداشت روز خبرنگار، یاد و خاطره این بانو و مادر را گرامی می‌داریم و یاد آور می‌شویم، که تا حکومت ملایان در ایران بر سر کار است کشتار آزادگان و ایجاد فتنه و آشوب در درون و بیرون مرز ایرانمان تمامی ندارد، چرا که این آدمکشان حرفه‌ای با تکیه بر دستورات خود ساخته دینی به ریختن خون بی‌گناهان

افتخار می‌کنند، و هر روز هر ساعت به نوعی و به نامی به ابعاد جنایات خود می‌افزایند که یورش وحشیانه اخیر به دو استان کردستان و خوزستان و به خاک و خون کشیدن هموطنان بی‌گناه ما در شهرها و روستا‌های این خطه از سرزمین دلاور خیز وطن، به جرم آزادیخواهی تائیدی بر گفته ما و سند جنایت ملایان است

آیا در مقابل این جنایات باید سکوت کنیم آیا ضرب و شتم هواداران جنبش آزادی زندانیان سیاسی بنام و دیگر زندانیان گمنام وطن، توسط سرکوبگران رژیم را باید به حال خود رها کنیم آیا زندانیان بنام و گمنامی، که سالیان متمادی ست در زندانهای مافیایی و مخفی زورمندان دینی اسیر، و نهایتاً نیز پس از دیدن شکنجه‌های بسیار به جوخه‌های اعدام سپرده و کشته می‌شوند، از زندان و مرگشان در جایی ننویسیم و یاد نکنیم و با سکوت و بی‌تفاوتی مال و جان و ناموس خود را به مشتی دجال و دین فروش دستار بند بسپاریم و به آنها نگوئیم که این ظلم‌ها و این خون‌های به ناحق ریخته بی‌جواب نمی‌ماند، نگوئیم که صدای

کودکان جوانان، زنان و مردان تشنه آزادی در سرزمین کوروش بزرگ خاموش شدنی نیست، نگوئیم این صداها صدای نسلی ست، که از زندان، شکنجه و مرگ نمی‌هراسد و تا نابودی مرگ آفرینان خود را نبیند، از مبارزه باز نمی‌ایستد و تا فرو پاشی حکومت ظالمان پایدار می‌ماند اگر قرار است بگوئیم، پس چرا و چگونه در کنار هم نمی‌ایستیم و با هم به فریاد نمی‌نشینیم تا هر چه زودتر بنیان ظلم برکنیم، آیا سالها خود پسندیدن و در منیت‌ها ذوب شدن و فرار از ما شدن کافی نیست، تا آموخته باشیم که * از ماست که بر ماست * و اگر به خود نیاییم بسیاری سال دیگر نیز طلوع آزادی را نخواهیم دید

امید است آموخته باشیم

پاینده ایران - زنده باد آزادی

محمدی